

INVOCATORUL
CARTEA aII-a

TARAN MATHARU

INCHIZITIA

Traducere din engleză de
Alina Marc-Ciulacu

Capitolul 1

Fletcher a deschis ochii, dar totul era cufundat în întuneric. A gemut și l-a înghiontit pe Ignatius, care își ținea ghearele rășchirate pe bărbia lui. Demonul a protestat cu un miorlăit somnoros, înainte să se rostogolească pe piatra rece de dedesubt.

— Bună dimineața. Sau orice moment al zilei o fi, a mormăit Fletcher și a făcut să apară o flamă magică.

Aceasta a rămas suspendată în aer, ca un soare în miniatură, rotindu-se ușor.

O lumină rece, albăstruie, a inundat încăperea, dând la iveală o celulă îngustă, fără ferestre, pardosită cu lespezi netede. Într-un colț se afla o latrină – nimic altceva decât o gaură în pardoseală, acoperită cu o bucată colțuroasă de ardezie. Privirea lui Fletcher a stăruit asupra ușii masive de fier, tăiată în peretele din fața lui.

Ca la un semn, s-a auzit un zăngănit și o clapă mică din partea de jos a ușii a fost dată la o parte, iar prin deschizătură a apărut o mână îmbrăcată în zale. Aceasta a dibuit după găleata goală așezată lângă ușă. S-a auzit un gălgâit și găleata a fost pusă la loc, împrôscând stropi de apă. Fletcher a privit cu speranță înspre deschizătură, apoi a oftat la auzul pașilor care se îndepărtau.

— Nici de data asta nu primim mâncare, amice, a zis el, scărpinându-l sub bărbie pe Ignatius, care era foarte abătut.

Nu era nimic ieșit din comun. Câteodată, gardianul nici nu se mai deranja să aducă mâncare. Lui Fletcher au început să îi chiorăie mâțele, dar el nu le-a băgat în seamă. A întins mâna după piatra pe care o ținea lângă pat și a mai scrijelit o creștătură în perete. Cu toate că nu era deloc ușor să țină socoteala timpului fără nicio geană de lumină naturală, a ajuns la concluzia că i se dădeau mâncare și apă – sau, uneori, cum se întâmplase și azi, doar apă – o dată pe zi. Nu mai avea nevoie să numere sutele de creștături de pe perete ca să știe de cât timp era în temniță – le știa deja numărul pe de rost.

— Un an, a oftat el, întinzându-se pe paie. Aniversare fericită!

A rămas așa, întins, cu gândul la motivul pentru care fusese întemnițat. Totul începuse în acea noapte, când dușmanul lui din copilărie, Didric, îl încolțise într-un cavou și încercase să îi facă de petrecanie, bucuros nevoie mare datorită planurilor pe care le avea taică-său de a transforma întreg satul Pelt într-o închisoare.

Iar apoi și-a făcut apariția Ignatius, din senin, și l-a pârjolit pe Didric pe când se apropia, astfel că Fletcher a avut timp să scape. Micul demon își riscase viața ca să i-o salveze pe a lui, încă din primele clipe ale legăturii care se stabilise între ei. Ca urmare, Fletcher a devenit un fugar, știind prea bine că familia lui Didric nu s-ar da în lături de la nicio minciună ca să îl învinuiască de tentativă de omor. Singura lui consolare era aceea că, dacă toate astea nu s-ar fi întâmplat, nu ar fi reușit niciodată să ajungă la Academia Vocans.

Nu îi venea să creadă că trecuseră doi ani de când Ignatius intrase în viața lui, doi ani de când pusese prima dată piciorul în acel străvechi castel. Își amintea cât se poate de limpede ultimele momente petrecute acolo. Cel mai bun prieten al lui, Othello, câștigase respectul generalilor și își convinsese tovarășii gnomi să nu se revolte împotriva Imperiului Hominum. Sylva consolidase pacea dintre seminiile lor și dovedise că ea

și ceilalți elfi erau aliați de nădejde. Până și Seraph, primul dintre cei de rând ridicat la rang de nobil în mai bine de o mie de ani, făcuse o impresie puternică printre colegii de viță nobilă în timpul Turneului. Și, poate, lucrul cel mai îmbucurător, complotul pus la cale de alde Forsyth, cu scopul de a porni un nou război cu elfii și gnomii, în avantajul afacerii lor cu arme, fusese zădărnicit. Toate ieșiseră de minune.

Asta până când trecutul îl ajunsese din urmă pe Fletcher.

Ignatius a clipit ca o bufniță din ochii lui chihlimbarii, care îl fixau pe Fletcher, căci își simțea stăpânul părăsit de curaj. A împins cu vârful botului mâna băiatului. Fără tragere de inimă, acesta i-a dat un bobârnac, dar demonul a reușit să se fe-rească și l-a mușcat de vârful degetului.

— Bine, bine, i-a zis Fletcher pârdaľnicului de demon, rânjind, căci durerea îl trezise din gândurile lui funeste. Hai să ne apucăm iar de antrenament. Oare ce magie ar trebui să exersăm azi?

A întins mâna sub maldărul de paie care îi servea drept pat și a scos de acolo cele două cărți datorită cărora reușise să nu-și piardă mințile în decursul ultimului an. Nu știa cine le ascusesese acolo pentru el, ci doar că își asumase un mare risc făcând asta. Fletcher îi era veșnic recunoscător acestui misterios binefăcător. Fără cele două cărți, s-ar fi țicnit de plictiseală. Nu erau prea multe jocuri cu care el și Ignatius se puteau îndeletnici în spațiul strâmt al celulei.

Prima carte era manualul obișnuit de magie, același pe care îl folosiseră cu toții la lecțiile lui Arcturus. Era subțire, întrucât cuprindea numai câteva sute de simboluri și tehnicile corespunzătoare pentru gravarea fiecărui. Înainte, Fletcher nu avusese decât o vagă idee despre ele, atât cât să poată trece examenul – preferase să se axeze pe cele patru magii de bază pentru luptă. Acum, era capabil să își amintească imaginea fiecărui simbol și le putea grava și în somn.

Cea de a doua carte era groasă, atât de groasă încât cel care

o pusese acolo fusese nevoit să înlăture coperta de piele ca să o facă mai ușor de ascuns sub paie. Era jurnalul lui James Baker, cartea care îl așezase pe Fletcher pe calea spre a deveni un războinic-mag bine pregătit. În paginile ei, Fletcher găsisese o duzină de noi magii, copiate cu zel de răposatul invocator de pe pereții unor străvechi ruine de-ale orcilor. Pe lângă asta, Baker studiasse o grămadă de demoni ai orcilor, înfățișând în detaliu puterea specifică fiecăruia, abilități și statistici. Acum ajunsese și Fletcher expert. Aspectul, poate, cel mai fascinant era acela că Baker pusese la un loc, în jurnal, toate cunoștințele lui despre cultura orcilor, inclusiv strategiile lor de luptă și tipurile de arme. Era un adevărat tezaur de cunoștințe, pe care Fletcher îl devorase în câteva zile, și apoi o luase imediat de la capăt, în căutare de detalii care i-ar fi putut scăpa.

Aceste două cărți erau singurele care îi abăteau gândurile de la tăcerea asurzitoare a lumii de afară. În fiecare noapte se gândea la prietenii lui și se întreba pe unde or fi. Oare luptau pe linia frontului, în vreme ce el putrezea în măruntaiele pământului? Să fi fost uciși de o sulită a orcilor sau de un pumnal Forsyth?

Dar gândul care îl chinuia cel mai tare era să știe că tatăl lui adoptiv, Berdon, se afla atât de aproape, în satul de deasupra. Își amintea când fusese adus înapoi în Pelt ca să fie băgat în temniță, în puterea nopții. Încercase să privească prin crăpăturile din pereții blindați ai căruței, dorindu-și cu disperare să zărească măcar o secundă casa în care copilărise. Dar până să apuce el să vadă ceva, gardianul i-a tras pe cap un sac și l-a târât de acolo.

În timp ce Fletcher, abătut, s-a cufundat din nou în tăcere, Ignatius mârâia agitat, iar la un moment dat a slobozit o pală de foc ce a pârlit paiele de sub ei.

— Uau, ce nerăbdător suntem azi! a exclamat Fletcher, activându-și un deget tatuat printr-o descărcare de mana. Bine, tu

ai vrut-o. Ia să vedem ce părere ai despre magia pentru mișcarea lucrurilor de la distanță.

A dat drumul prin vârful degetului unui flux subțire de mana, iar simbolul spiralei a emanat o strălucire violetă, până când deasupra lui, în aer, s-a format o undă pâlپătoare. Ignatius a încercat să se retragă, dar Fletcher, cu o mișcare șfichiuitoare a mâinii, a înfășurat o bandă de energie în jurul burții pâr-dalnicului de demon și l-a azvârlit în sus. Acesta și-a rășchirat ghearele și le-a înfipt în tavan, improșcându-l pe Fletcher cu o ploaie de praf. Până să apuce el să reacționeze, Ignatius s-a năpustit în jos, răsucindu-se în aer ca o pisică, cu ghearele și acul din vârful cozii îndreptate înspre fața băiatului. Fletcher a reușit să se ferească printr-o rostogolire în disperare de cauză, apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a trezit în întuneric. Ignatius lovide flama magică în momentul când îl atacase, stingând-o ca pe o lumânare.

— Așa alegi să joci, carevasăzică, a spus Fletcher, activându-și arătătorul, pe cel fără tatuaj.

De data asta, a trasat în aer unul dintre simbolurile cel mai puțin obișnuite pe care le învățase din jurnalul lui Baker. Și-a răsucit degetul în așa fel încât l-a îndreptat direct spre fața lui.

Simbolul ochiului de pisică arăta exact cum îi spunea numele, un oval îngust înscris într-un cerc. Tot experimentând, Fletcher învățase că magia nu avea niciun efect până când lumina nu îi era reflectată de retina ochilor lui.

Simbolul strălucitor a dat la iveală locul în care se afla, la fel și licărirea galbenă care a urmat imediat, dar Fletcher s-a rostogolit pe o parte, pentru ca întunericul să îl ascundă de Ignatius. Simțea cum i se modifică treptat ochii, cum i se îngustează pupilele, până când devin doar o linie, ca la pisică. Curând după aceea, lui Fletcher i s-a ascuțit vederea, astfel că putea să distingă silueta lui Ignatius, care se îndrepta tiptil înspre locul unde se aflase el mai înainte, ca un leu care pândește o gazelă. Cu toate că vederea nocturnă a demonului era mult mai bună

decât a lui Fletcher, în celulă era întuneric beznă, așa că până și acestuia îi era greu să se orienteze.

— Te-am prins! a strigat Fletcher, traversând încăperea dintr-un salt și cuprinzându-l pe demon cu brațele.

S-au prăvălit pe paie, Fletcher râzând în hohote la lătrăturile indignate ale demonului.

În acel moment, ușa a fost dată de perete și în celulă a năvălit o lumină de-a dreptul orbitoare pentru ochii sensibili ai lui Fletcher. A căutat să ascundă cărțile sub paie, dar o lovitură de cizmă l-a izbit în tâmplă și l-a azvârlit în perete.

— Stai potolit, a răsunat o voce răgușită.

S-a auzit un țacănit grăitor de flintă la care e trasă piedica și Fletcher a simțit metalul rece al țevii lipit de fruntea lui. În timp ce efectul magiei slăbea, a reușit să zărească o siluetă nedeslușită, cu gluga trasă pe cap, care se lăsase pe vine lângă el, cu un pistol elegant în mână.

— E de ajuns să te miști un pic și te trimit pe lumea cealaltă, a răsunat vocea dogită, ca a unui om mort de sete.

— Am înțeles, a zis Fletcher, ridicând încetișor mâna.

— A-a-a, a exclamat dezaprobat silueta, apăsându-i mai tare țeava flintei de tâmplă. Ești surd? Am auzit eu ce ești în stare să faci cu degetele alea tatuete. Ține-ți mâinile pe lângă corp.

Fletcher a ezitat, conștient că asta era pentru el, probabil, cea mai bună șansă de scăpare. Pistolarul a oftat din rărunchi, exasperat.

— Rubens, ia fă-l să simtă puțin ce poate acul ăla al tău.

Fletcher a auzit un fâlfâit care venea din gluga bărbatului, de unde a apărut zumzâind un demon Insectă de un roșu strălucitor, care i s-a așezat pe ceafă. A simțit o durere ascuțită, apoi o senzație de frig i s-a răspândit prin tot corpul.

— Acum știu că n-o să mai poți juca feste, a croncănit silueta și s-a ridicat în picioare, proiectându-și conturul pe fondul

luminii de torță care pătrundea prin ușa deschisă. Că veni vorba, unde e Salamandra aia a ta?

Fletcher a încercat să întoarcă capul, dar părea că e țintuit în loc. La rostirea cuvântului Salamandră, l-a simțit pe Ignatius foindu-se sub el și și-a dat seama că demonul se pregătea de atac. I-a domolit pornirea printr-un imbold ferm transmis prin intermediul legăturii mentale dintre ei. Chiar dacă reușeau să-l dovedească pe acel bărbat, Fletcher nu ar fi fost capabil nici măcar să se târască prin ușa celulei, necum să evadeze.

— A, e acolo, în paie. Ei bine, fă-l să stea liniștit, dacă nu vrei să-ți zbor creierii. Ar fi mare păcat să trebuiască să te omor, după toate pregătirile pe care le-am făcut.

— Pr-pre-pregătiri? a izbutit Fletcher să îngaiame, căci abia își mișca limba amorțită de la veninul Insectei.

— Pentru judecarea ta, a răspuns silueta, ridicând o mână pentru ca Rubens să se cațere pe ea. Am amânat procesul cât de mult am putut, dar, din câte se pare, prietenii tăi au stăruit mult cu cererea lor pe lângă rege. Păcat!

Silueta a ascuns din nou demonul în glugă, ca și cum nu ar fi suportat să stea despărțit de el. Pielea mâinilor lui era cațifelată, aproape ca de femeie, și avea unghiile tăiate cu grijă. Purta cizme din piele de vițel, cusute de mână, și pantaloni eleganți, strânși pe picior. Până și tunica lui cu glugă era din piele neagră de cea mai bună calitate. Fletcher își dădea seama că necunoscutul trebuie să fi fost un tânăr cu stare, pesemne întâiul născut al vreunui nobil.

— Mai ai dreptul la o singură întrebare, apoi trebuie să te duc în sala de judecată. Nu te grăbi, ca să îți poată trece amorțea. Nu am chef să fiu nevoit să te car până acolo.

Lui Fletcher i-au venit într-o clipită în minte prietenii lui, Berdon și starea de război. Dar nu avea cum să știe dacă necunoscutul deținea răspunsurile pe care le căuta el. Oare se cunoșteau? A trecut în revistă în minte toți invocatorii pe care

îi cunoștea de la Vocans, dar niciunul nu avea vocea răgușită. Să fie oare Tarquin, care îi joacă o festă plină de cruzime? Un lucru era sigur: necunoscutul o să își păstreze un avantaj atâta vreme cât nu își dezvăluie identitatea.

— Tu. Cine. Ești? l-a întrebat Fletcher, scoțând cu greu fiecare cuvânt printre buzele amorțite.

Faptul că putea vorbi însemna că Rubens îl înțepase cu o doză mică de venin. Încă mai avea șansa să riposteze.

— Nu ți-ai dat încă seama? a cârâit necunoscutul. Asta chiar că e o dezamăgire. Credeam că ai ghicit până acum. Ce-i drept, arăt cu totul altfel decât atunci când am vorbit ultima dată, așa că nu prea ești de învinuit.

Silueta s-a lăsat din nou pe vine, aplecându-se în față până când Fletcher nu a mai văzut nimic altceva decât conturul întunecat al glugii lui. Încetșor, bărbatul și-a tras gluga de pe cap, dezvăluindu-și chipul.

— Acum mă recunoști, Fletcher? a șuierat Didric.

Capitolul 2

Didric îl țintuia cu o privire răutăcioasă, zâmbind strâmb și trăgându-se în spate, pentru ca lumina să cadă pe chipul lui. Obrazul drept îi era lucios și acoperit de pete roșii, iar marginea arsă a buzei dădea la iveală strălucirea albă a dinților. Nu mai avea sprâncene și gene, astfel încât părea că își ține ochii larg deschiși, de parcă ar fi fost într-o permanentă stare de alertă. Unele porțiuni ale scalpului erau aproape complet lipsite de păr și doar ici și colo câteva fire reușiseră să străbată prin carnea arsă de dedesubt.

— Frumos, nu-i așa? a zis Didric, mângâind pielea distrusă cu un deget lung și ascuțit. În noaptea în care mi-ai făcut asta, taică-meu o plătit o căruță de bani ca să fie adus un invocator care să facă magia pentru vindecare. Lordul Faversham, de fapt. Simpatice că el habar nu avea că repară isprava lui fiu-său, nu crezi?

Fletcher era mut de uimire, cu toate că nu știa dacă e din pricina amorțelii ori a șocului. Cum de aflase Didric despre presupusa lui legătură cu alde Faversham? Multe se mai schimbaseră într-un an!

— La drept vorbind, probabil că ar trebui să îți mulțumesc, a zis Didric, netezindu-și părul lung de pe partea nearsă ca să acopere pielea distrusă. Tu ești motivul deopotrivă pentru cel mai bun și pentru cel mai rău lucru care mi s-au întâmplat în ultimul an.